

— очевидно варто погодитись з точкою зору, що в навчальній аудиторній роботі мають переважати семінарсько-практичні заняття;

— щоб студентів максимально залучити до пошукового підходу потрібно повернутись до формування на основі кожної академічної групи обмежених за числом студентів творчих (робочих) груп, яким і видавати пошукові завдання для наступного їх обговорення (презентації) у формі, наприклад, інтелектуальний ринг;

— доцільно було б для студентів, які протягом семестру набрали найвищу кількість балів за поточну успішність, встановити порядок полегшеного (а може й автоматичного) зарахування результатів навчання;

— виконані на відмінно курсові роботи з фахових дисциплін, а також оцінені на відмінно доповіді на студентських наукових конференціях також зараховувати в загальний бал успішності.

Білозор Л. В., канд.екон. наук, доц.,
Мервенецька В. Ф., канд.екон. наук,
асистент,
кафедра обліку, аналізу та аудиту в АПК

ПЕРЕВАГИ ПРОВЕДЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ЛЕКЦІЙ

Сучасний зміст освіти — багатокомпонентний. Він включає не лише знання, а й способи практичної діяльності, творчий підхід, ціннісні орієнтації особистості. «Освіта в добу глобалізації і високих технологій — це фактор соціальної стабільності, економічного добробуту країни, її конкурентоспроможності та національної безпеки» [1]. У сучасному світі, де знання, технології оновлюються швидше, ніж життя одного покоління людей, принципово важливою та конструктивною ідеєю в галузі стратегії підвищення інтелектуального потенціалу нації є ідея випереджувальної освіти, суть якої у тому, щоб вчасно підготувати людей до майбутнього.

Вузівська система покликана сьогодні дати випускникові крім чисто професійних знань, навичок, умінь орієнтуватись у постійно зростаючому потоці інформації, ще й спроможність спілкування, умінь працювати в колективі, знаходити рішен-

ня в будь-яких професійних і життєвих ситуаціях, бути готовим до розв'язання конфліктних ситуацій, до постійного поновлення та поповнення знань, пошуку оригінальних рішень в умовах конкуренції та економічної нестабільності в суспільстві. При цьому забезпечення випускника — майбутнього спеціаліста такою сукупністю кваліфікаційних якостей і компетентності повинно проходити в умовах докорінної зміни функцій викладача.

Важливою методичною проблемою в роботі викладача є вибір найефективнішої технології навчання, побудова педагогічного процесу на ідеях розвитку творчого потенціалу і самостійності студентів, ідеях забезпечення студентам суб'єктивної позиції в навчанні, передання їм ініціативи в організації свого пізнання. У розв'язанні цих завдань заслуговує на увагу метод проблемного читання лекцій. Ця методика полягає в тому, що викладач розраховує на слухача, який уміє думати, бачить у ньому серйозний намір працювати, допомагає йому виконувати цю відповідальну і важку працю, веде його, допомагаючи робити певні кроки і навчаючи йти далі самостійно. Лектор не повинен підносити слухачам готові всі висновки певного вчення, а на основі свого досвіду, наукових тверджень формувати творче мислення, спрямоване на розвиток здібностей.

Суть проблемного викладу лекції саме в тому, що подаються не готові висновки, а розв'язуються певні проблеми. Така лекція розрахована не тільки на роботу пам'яті слухача, а й на розвиток самостійного творчого мислення [2].

Проблемний виклад матеріалу створює пізнавальний інтерес до лекції, забезпечує умови для її повного засвоєння. Організація і проведення проблемної лекції передбачає формування у студентів чотирьох основних груп навчальних умінь, пов'язаних з аналітичною, творчою, аксіологічною та комунікативною діяльністю. У результаті підвищується ефективність викладання лекції.

Таким чином, проблемну лекцію, на нашу думку, слід розглядати як різнобічну і взаємозумовлену діяльність викладача і студентів, спрямовану на відбір, систематизацію і подання навчальної інформації викладачем; сприймання, усвідомлення і оволодіння цією інформацією студентами; організацію викладачем самостійної активної, цілеспрямованої та результативної пізнавальної діяльності кожного студента; встановлення педагогічної взаємодії зворотного зв'язку та організація контролю та самоконтролю.

Література

1. *Кремінь В.Г.* Освіта і наука України. Шляхи модернізації. — К., 2003.
2. *Мороз О.Г., Падалка О.С., Юрченко В.І.* Педагогіка і психологія вищої школи: Навчальний посібник / За заг.ред. О.Г. Мороза. — К.: НПУ, 2003. — 267с.
3. *Підкурғанна Г.О.* Педагогічний менеджмент у діяльності викладача вищої школи // Освіта і управління — 1998. — №2.

Бірюк О. Г., канд. екон. наук, доц.,
Яременко М. І., асистент,
кафедра обліку, аналізу та аудиту в АПК

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ЯК ОСНОВНИЙ ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

В умовах існуючих форм навчання, що традиційно склалися у вищих навчальних закладах, перед педагогами постає ряд проблем, основна з яких — пасивне засвоєння матеріалу. Тобто, в ході навчального процесу, студенти, отримуючи інформацію, не вміють здобувати її самостійно і правильно застосовувати знайдене та вивчене. Крім того, одним із основних завдань педагога є підготовка кваліфікованого спеціаліста, здатного працювати в колективі, приймати правильні управлінські рішення і швидко реагувати на зміни ринкової кон'юнктури. На нашу думку, для виконання поставлених завдань доцільно впроваджувати в навчальний процес так звані інтерактивні методи навчання.

Етимологія слова: походить від англ. interact «взаємодіяти», тобто перша частина — від лат. inter — «між», а друга — від actus «діяти». Інтерактивна технологія навчання — це така організація навчального процесу, за якої неможлива неучасть студентів у колективному взаємодоповнюючому, заснованому на взаємодії всіх його учасників у процесі навчального пізнання: або кожен має конкретне завдання, за яке він повинен публічно прозвітувати, або від його діяльності залежить якість виконання поставленого перед групою завдання [1].